

MINISTERIET FOR
FAMILIE- OG
FORBRUGERANLIGGENDER

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri

Den 11. maj 2005

J.nr. 5162/

Folketingets Udvalg for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri har ved skrivelse af 21. april 2005 udbedt sig min besvarelse af følgende spørgsmål 3, ad L 145.

Ad L 145 spørgsmål 3:

”Kan ministeren garantere, at reglerne om vildledning i fødevareforordningen giver samme forbrugerbeskyttelse som den hidtidige fødevarelovs kapitel 4?”

Svar:

Jeg vil for overskuelighedens skyld opdele min besvarelse af spørgsmålet i to dele – vildledning og ernærings- og sundhedsanprisning.

Vildledning:

Den grundlæggende bestemmelse om beskyttelse af forbrugerne mod vildledning i forbindelse med fødevarer er fastsat i fødevareforordningens art. 16. Bestemmelsen har afløst § 19, stk. 1 og 4 i den gældende fødevarelov, og det vurderes, at bestemmelsen indeholder den samme beskyttelse af forbrugerne mod vildledning som denne.

Bestemmelsen om vildledning i den gældende fødevarelovs § 19, stk. 1 og 4, omfatter dog ikke kun vildledning af forbrugerne, men vildledning i alle handelsled. For at opretholde den gældende retstilstand i Danmark har den foreslåede bestemmelse i § 14, stk. 1, ligesom § 19, stk. 1, i den gældende lov et videre anvendelsesområde end art. 16 i fødevareforordningen.

Med den foreslåede § 14, stk. 2, præciseres det blot, at bestemmelsen er et supplement til fødevareforordningens art. 16 og ikke skal anvendes på det område, som dækkes af fødevareforordningen.

Ernærings- og sundhedsanprisning:

Fødevareforordningen indeholder ikke bestemmelser om ernærings- og sundhedsanprisninger, men i overensstemmelse med den overordnede model for lovforslaget er bestemmelser med et materielt indhold taget ud af forslaget og vil stort set blive videreført i bekendtgørelsen om mærkning m.v. af fødevarer. Det gælder både bestemmelser, som er indeholdt i EU's mærkningsdirektiv, og bestemmelser, som alene er nationalt fastsatte.

Netop på området ernærings- og sundhedsanprisninger kan man sige, at modellen med at flytte de materielle bestemmelser til en bekendtgørelse er en fremtidssikring af loven, fordi der allerede i et stykke tid har været forhandlinger om fælles EU-regler for anprisninger.

Enkelte nationale bestemmelser vil dog ikke blive videreført i mærkningsbekendtgørelsen. Det drejer sig om § 20, stk. 1, nr. 3 og nr. 5, som vurderes at være indeholdt i den generelle vildledningsbestem-

melse i fødevareforordningens art. 16 og forslaget § 14 samt i bestemmelserne om anprisning i mærkningsbekendtgørelsens §§ 91 og 92.

Størst praktisk betydning har dog § 20, stk. 1, nr. 4, som ikke er videreført, da bestemmelsen vurderes, at være i strid med EF domstolens praksis vedrørende varernes fri bevægelighed. Det betyder ikke, at der fremover frit kan reklameres med tilsætning af næringsstoffer, men blot at det i hvert enkelt tilfælde konkret skal vurderes efter de generelle vildlednings- og anprisningsbestemmelser, om en anprisning indebærer en vildledning af forbrugeren og således vil være forbudt.

Det skal bemærkes, at den nævnte bestemmelse ikke vedrører spørgsmålet om tilsætning af vitaminer og mineraler til fødevarer, men at der her alene er tale om en bestemmelse, som vedrører mærkning og anprisning af fødevarer.

Lars Barfoed

/Cammy Wong